

leri, udført i den Commune, hvor den Paagjældende var forsørgelsesberettiget, uden vedkommende Communalbestyrelses Samtykke. Jeg har nemlig tænkt mig det Tilfælde — jeg kan gjerne sige, at jeg har erfaret det og vist flere med mig — at en Mand, som har fast Bopæl i en Commune og lovligt Erhverv der, men ikke tilstrækkeligt til sig og Sine, gjentagende Gange hos Communen har gjort Forsøg paa at faae Hjælp til at forsørge sin Familie, og, efterat denne, maaskee af Mangel paa Medfølelse for sine Medmenneskers Trang eller af andre Grunde, har nægtet ham en saadan, gaاعر hen og betler enten selv eller lader sin Kone og sine Børn gjøre det i den Commune, som dog ifølge vor Grundlov skylder at forsørge ham, som imidlertid gjentagende Gange har nægtet ham Hjælp; men under saadanne Omstændigheder forekommer det mig rigtignok, at det vilde være temmelig haardt, om han for denne Forfølelse skulde kunne tildeles en Straf af 15 Dage Vand og Brød eller 8 Uger simpelt Fængsel. Jeg kan ikke skjønne, at den Feil, som jeg troer, der ligger i denne Paragraph, kan afhjælpes paa en bedre Maade end ved at fastsætte som Regel, at Betleri ikke skal straffes, naar det begaaes i den Commune, hvor den Vedkommende er forsørgelsesberettiget; er Betleriet derimod begaaet udenfor den Paagjældendes Commune, skal jeg ikke have Noget imod, at der ansættes en nogenlunde taalelig Straf derfor. I alle Tilfælde skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at, naar der bliver holdt strengt over Løsgængerer og det omflakkende Liv, som føres af virkelige Landstrygere og Vagabonder, vil det, der bliver tilbage af Betleri, ikke være saa betydeligt og i al Fald ikke farligt for den offentlige Fred og Sikkerhed.

Alberti: Naar man vil sammenholde den hidtilgjældende Straffelovgivning med den, som nu skal indføres, angaaende Løsgængerer og Betleri, er det ganske vist, som den ærede sidste Talef sagde, at Betleristrafen bliver for høj. Saaledes som den er fastsat i Frd. af 1829, har den ikke i det foreliggende Udkast faaet en Nedsættelse, der staaer i Forhold til den, som Løsgængerstraffen har faaet, men det bliver jo atter et Spørgsmaal, om de Straffe, der bleve

fastsatte i Frd. af 1829 for Løsgængerer og Betleri, staae i det rette indbyrdes Forhold med Hensyn til disse to Forbrydelser. Mig forekommer det, at Løsgængerer langt fra er saa strafværdigt som den tidligere Lovgivning har betegnet det. Naar man tager Forordningen af 1829, der kun er 30 Aar gammel, forekommer den mig at være skreven i en umenneskelig haard Mand, naar man lægger Mærke til, at 3die Gang begaaet Løsgængerer medfører uafviisligt Forbedringshuusarbejde, at 6te Gang begaaet Løsgængerer kan medføre — det er just ikke nødvendigt. — Tugthuusarbejde i 16 Aar, og at den, der 7de Gang gjør sig skyldig deri, idømmes offentligt Arbejde paa Kivstid. At denne Straf har været uhyre haard og umenneskelig, erkjendes i det foreliggende Lovudkast, og derfor behøves ikke yderligere Bevis. Det foreliggende Lovudkast tilfredsstiller mig saaledes særdeles ved den Nedsættelse i Løsgængererstraffen, som det har indført. Men der er en anden Grundsætning, som træder frem i dette nye Lovudkast, der aldeles afviger fra de Dristeste Straffelove, og som jeg giver mit fulde Bifald, og jeg haaber, at den vil være en Forløber for lignende Bestemmelser i de andre criminelle Love. Det har i dette Aarhundrede her i Danmark været en Grundsætning i Straffelovene, at naar en Person har været dømt for en Forbrydelse, og 2den Gang eller oftere begaaer samme Forbrydelse, kan han ikke slippe med ringere Straf end det Dobbelte af den, han sidst har været idømt. Naar man seer en saadan Grundsætning udtrykt paa Papiret og understøttet af philosophiske Betragtninger over Iteration af Forbrydelser, kan det see meget godt ud; men naar man seer Domme, hvorved en Person, for at have stjaalet en Mark, kommer i Forbedringshuset i flere Aar, saa seer det ilde ud og bliver fordærveligt for Domstolens Omdømme i Samfundet. I dette Lovudkast er der aldeles staaet en Streg over Virkningerne af en Forbrydelses Gjentaelse, og om der ikke var andet Rigtigt i dette Lovudkast, vilde jeg deri see et stort Fremskridt i human Retning. Der findes derimod i samme en Bestemmelse, som, saavidt jeg kan forstaae, udbider Begrebet om Løsgængerer, og dette troer jeg ikke er rigtigt. I Motiverne tales